

141. A Wallenberg-ügyben történt svéd–szovjet jegyzékváltások további részleteit Freed előbb említett tanulmányában lehet megtalálni, 514–528. o. Lásd továbbá *The New York Times*, 1957. február 8.

142. Arra, hogy Berijának része lehetett Wallenberg meggyilkolásában, Jurij Kaslev nagykövet utalt annak a szovjet küldöttségnek az élén, amely részt vett az 1989 júniusában, Párizsban megrendezett Európai Biztonsági és Együttműködési Értekezleten. A küldöttség másik tagja, Vlagyimir Andrejev, a Szovjetunió helyettes főügyésze viszont elismételte azt a szovjet álláspontot, hogy Wallenberg börtönben halt meg, néhány évvel a háború után. Edwin Eytan: „Wallenberg Was Killed by Beria, Soviets Say”. *The Jewish Week*, 1989. június 9.

143. Esther B. Fein: „Soviets Give Kin Wallenberg Papers”. *The New York Times*, 1989. október 17.

144. Köztük volt Alekszandr Szolzsenyicin, David Vendrovskij, Menachem Melzer, Abraham Kalinski és Jan Kaplan, korábban szovjet börtönök foglyai. Lásd Maurice Samuelson: „Soviet Said to Hide Fact Swedish Holocaust Hero Lives as Prisoner”. *The Jewish Week*, New York, 1978. november 12. Eleonore Lester: „Rescued Jews Insist Wallenberg Lives in Soviet Mental Prison.” *Uo.*, 1979. június 24.

145. Néhány, Budapesten Wallenberg által megmentett magyar zsidó amerikai, köztük Annette és Thomas P. Lantos a virginiai Alexandriából, valamint Robert Peter Held evégből Wallenbergért Aggódó Polgárok néven csoportot alakítottak. Nina Lagergren és Guy von Dardel, Wallenberg féltestvérei elérték Menachem Begin izraeli miniszterelnöknél, hogy érdeklődjék az ügyben. (A miniszterelnök azt javasolta Carter elnöknek, hogy ő vesse fel a kérdést a szovjet vezetők előtt.) Abban is nagy részük volt, hogy az Egyesült Államokban Daniel Patrick Moynihan (New York-i demokrata), Frank Church (idahói demokrata), Claiborne Pell (Rhode Island-i demokrata) és Rudy Boschwitz (minnesotai republikánus) szenátorok társelnökletével megalakuljon a Szabadítsuk ki Wallenberget Bizottság. Nagy-Britanniában ugyanilyen bizottság jött létre Winston Churchill és Greville Janner alsóházi tagok társelnökségével.

1979 júliusában Annette Lantost és Lagergren fogadta az Egyesült Államok külügyminisztere, Cyrus Vance, és közölte velük, hogy az Egyesült Államok nem sokkal korábban felvetette a kérdést a szovjet kormány előtt, és éppen választ vár. Lásd „Raoul Wallenberg's Sister Sure Gulag Victim Is Alive, Gets Support of Senators.” *uo.*, 1979. július 29. és *The New York Times*, 1979. augusztus 4. Lásd továbbá Eleonore Lester és Frederick E. Werbell: „The Lost Hero of the Holocaust. The Search for Sweden's Raoul Wallenberg.” *The New York Times Magazine*, 1980. március 30. 20. skk. o.

146. A bizottságban részt vett Guy von Dardel, Marvin Makinen chicagói egyetemi tanár, volt vlagyimiri fegyenc, és Irwin Cotler, a McGill Egyetem tanára, ügyvéd, emberjogi aktivista. Bram D. Eisenthal: „Wallenberg May Be Alive, Probers Say” *The Jewish Week*, 1990. október 12.

147. Christopher Andrew–Oleg Gordievsky: *K. G. B. The Inside Story of Its Foreign Operations From Lenin to Gorbachev*. Harper-Collins, New York, 1990. 643–644. o.

148. „K. G. B. Chief to Let Agents Break Silence About Wallenberg's Fate.” *The New York Times*, 1991. szeptember 6. Egy Moszkvából küldött, 1991. december 27-i jelentés szerint a KGB gondosan kigyomlálta irattáraiból Wallenberg nevének minden előfordulását. A megmaradt dokumentumok a hivatalos szovjet álláspontot támasztják alá, miszerint Wallenberg szívrohamban halt meg a KGB egyik börtönében 1947. július 17-én. Serge Schneemann: „Soviet Files Show K.